

gør der jo ikke. Der er ikke, mig bekendt, nogen Menighed her i Landet, der i mindste Maade har fremsat Ønske om at faa en Kvinde ansat som Præst, og der er i hvert Fald — det er jeg sikker paa — ingen, der har søgt Ministeriet i saa Henseende. I det hele taget har der ikke vist sig synderlig Ivrighed for at faa saakaldte Lægfolk til Præster; vi staar i Begreb med nu i disse Dage at faa den første ansat, men gennemgaende har der ikke været noget Ønske om at faa Lægfolk til Præster. Der har været Ønsker fremme om at faa amerikanske Præster, om at faa Missionærer, og det er sket Fyldest, men at faa Kvinder til Præster har der slet ikke været noget Ønske fremme om. Jeg forstaar derfor ikke, at man nu ikke alene vil rejse dette Stridsspørgsmaal, men at man endog vil rejse det paa den Maade, at det særlig skal være Menigheden, der skal have Adgang til at søge en Kvinde ansat som Præst, naar der slet ikke i mindste Maade i det praktiske Liv har vist sig nogen Trang i saa Henseende.

Hvad Underændringsforslag Nr. 2 angaar, der er stillet af Mindretallet under Nr. 1, om Adgang for Menigheden til paa Vilkaar at faa en Præst beskikket, er der ganske vist noget, der kan tale for Bestemmelsen om de $\frac{5}{8}$ af de afgivne Stemmer, men jeg finder det alligevel rimeligt, at man bibeholder de $\frac{2}{3}$ ligesom i Menighedsraadslovens § 39, og navnlig er jeg ikke sikker paa, at det er saa heldig en Ordning, naar man vil have, at Menigheden tørst skal gennemse de Ansøgninger, der er indkommet, inden den bestemmer sig for en Lægmand, thi der skulde jo helst i Menigheden være en virkelig Trang om en bestemt Person, som man mener skulde være særlig tjenlig for Menigheden. I Virkeligheden vil det ertter den her toreslaaede Affattelse kun vise sig at være en Nød- og Betrykmand, som man tager, blot fordi man ikke synes om dem, der er Ansøgere til Embedet. Dette har bevirket, at jeg ikke har kunnet tiltræde det nævnte Underændringsforslag.

Hvad Spørgsmaalet om Præsteløftet angaar, kan jeg ogsaa henholde mig til, at det er et Spørgsmaal, som vi stredes om forleden Aar, da vi fik den midlertidige Lov, og jeg kan ikke gaa med til, at der skal være forskellige Løfter udover, hvad vi da gik ind paa ved Indlemmelsen af Sønderjylland, nemlig at give de derværende Frimenighedspræster en Særstilling. Præsteløftet erstattes jo paa ingen Maade af Ordinationsløftet, der er ogsaa Ting i Præsteløftet, som slet ikke findes i Ordi-

nationsløftet, navnlig Spørgsmaalet om Forholdet til Embedsbrøde m. v., og det kan man ikke uden videre skyde til Side. Endnu mindre mener jeg, der er Grund til at drøfte Spørgsmaalet om Præsteløftets Bibeholdelse, Ændring eller Afskaffelse ved nærværende Lejlighed, det har intet med dette Lovforslag at gøre.

Maa jeg endnu sige til det ærede Medlem Hr. Povlsen, at det ideale ganske vist er det, at en Præst kun prædiker paa det Sprog, der er hans Modersmaal, og det skulde man stræbe efter at naa, men Forholdene er nu saaledes for Tiden i de sønderjydske Landsdele, at det ikke lader sig gøre; det vil heller ikke kunne gennemføres ved Lovbestemmelser, men man kan jo altid have dette Ideal in mente, deri er jeg ikke uenig med det ærede Medlem.

Povlsen: Ja, jeg har kun bedt den højtærede Kirkeminister om at have dette Ideal in mente og gøre alt, hvad gøres kan, for at føre det ud i Livet.

Jeg tror ikke, den højtærede Kirkeminister har helt Ret i sin Kritik af Mindretallets Underændringsforslag angaaende Kvinderne; det er ganske sikkert ikke nødvendigt at stille det med Hensyn til § 1 i den højtærede Ministers Ændringsforslag, thi der nævnes Ordet Mand slet ikke. Der staar: „Missionærer“, „Præster for danske evangelisk-lutherske Menigheder udenfor Riget“ og „Præster for evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Landet“. Der er derfor ingen Grund til her at indføre Ordet Kvinder, men Meningen er selvfølgelig, at der skal være Adgang overalt for Kvinder lige med Mænd, og jeg tror ogsaa, at Underændringsforslaget i Virkeligheden dækker dette.

Knud Hansen: Den højtærede Kirkeminister kunde ikke forstaa, at man vilde rejse dette Stridsspørgsmaal under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Naar der foreligger et Lovforslag her, ifølge hvilket Rigsdagen skal afgøre, hvem der skal have Adgang til Præsteembeder, kan jeg ikke se rettere end, at det maa være det rigtige Tidspunkt at rejse det paagældende Spørgsmaal paa. At den højtærede Kirkeminister saa ikke vil være med til det, vi foreslaar, og at Flertallet ikke vil gaa ind derpaa, er naturligvis en anden Side af Sagen.

Jeg vil gerne sige med Hensyn til Spørgsmaalet om, at der ikke er stillet direkte Ændringsforslag om, at de Kvinder, der tog teologisk Embedseksamen, skulde have Adgang til Præsteembeder, at dette Forhold